

适足经济理论

适足经济理论是泰国国王普密蓬提出并倡导的经济理论，是可应用于个人、家庭、社区、国家等各个层次的处世哲学和治国理念。适足经济并非是闭关锁国的自给自足经济，而是在全球化大潮中争取成功之道。它强调每个人要有应对市场经济的能力，国家也必须具有应对全球化的策略，旨在实现更加平衡、更加公平的经济增长。

หลายคนอาจจะเคยได้ยินทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง แต่ยังไม่เข้าใจไม่ถูกต้อง ซึ่งผมมีความเห็นว่า แนวนโยบายที่ประเทศจีนมุ่งพัฒนาประเทศ ในปัจจุบัน มีความสอดคล้องกับทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง

ในโอกาสที่ปี พ.ศ. 2558 หรือ ค.ศ. 2015 เป็นปีแห่งการครบรอบการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-จีน จึงเห็นว่า การแบ่งปันความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงในการพัฒนาประเทศ จะเป็นประโยชน์ต่อทั้งสองประเทศ

ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหนึ่งในแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ได้

ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง

พระราชทานเป็นปรัชญาในการดำรงชีวิต และในการพัฒนาประเทศ ที่ยึดหลักตามความเหมาะสมพอดี มีเหตุมีผล และความไม่ประมาท

เศรษฐกิจพอเพียง เป็นแนวความคิดปรัชญาที่มุ่งชี้ให้เห็นถึงแนวทางการดำรงชีวิต และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกๆระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับประเทศเพื่อให้ดำเนินไปในทางสายกลาง

ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล รวมทั้งความจำเป็นที่จะต้องมีระบบภูมิคุ้มกันในตัวเอง ให้ดีพอสมควรต่อการมีผลกระทบใดๆ อันเกิดจากภายในประเทศ หรือ ภายนอกประเทศ ทั้งนี้จะต้องอาศัยความรู้รอบรู้ ความรอบคอบและความระมัดระวังอย่างยิ่ง โดยการนำวิชาการต่างๆ ความใช้ในการวางแผน และการดำเนินการทุกขั้นตอน

นอกจากนี้จะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติให้มีจิตสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และให้มีความรู้ที่เหมาะสม โดยมีชีวิตที่อดทน ความเพียรมีสติปัญญา และความรอบคอบ เพื่อให้เกิดความสมดุล และมีความพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง

ความพอเพียงนี้ ไม่ได้หมายถึงว่า ทุกครอบครัวจะต้องผลิตอาหารของตัวเอง จะต้องทอผ้าใส่เอง แต่ว่าในหมู่บ้าน หรือในอำเภอ จะต้องมีความพอ

เพียง บางสิ่งบางอย่างที่ผลิตได้มากกว่าความต้องการก็ขายได้

ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง เศรษฐกิจที่สามารถอุ้มชูตัวเองให้มีความพอเพียงกับตัวเองอยู่ได้โดยไม่เดือดร้อน เพื่อสร้างพื้นฐานด้านเศรษฐกิจของตนเองให้ดีเสียก่อน คือ ให้ตนเองสามารถอยู่ได้อย่างพอกินพอใช้ มิได้มุ่งหวังที่จะสร้างความเจริญ ยกเศรษฐกิจให้เจริญอย่างรวดเร็วแต่เพียงอย่างเดียว

หลักการพึ่งตนเองของทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย 5 ประการ

1. ด้านจิตใจ ทำตนเองให้เป็นที่พึ่งของตนเอง มีจิตใจเข้มแข็ง มีจิตสำนึกที่ดี สร้างสรรค์ให้ตนเอง และประเทศชาติโดยรวม มีจิตใจเอื้ออาทรประนีประนอม ซื่อสัตย์สุจริต เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง

2. ด้านสังคม แต่ละชุมชนต้องช่วยเหลือกัน เชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายชุมชนที่แข็งแรง

3. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้ใช้และจัดการอย่างฉลาด โดยยึดหลักความยั่งยืน และเกิดประโยชน์สูงสุด

4. ด้านเทคโนโลยี เทคโนโลยีมีทั้งดีและไม่ดี จึงต้องแยกแยะบนพื้นฐานของภูมิปัญญาชาวบ้าน และเลือกใช้เฉพาะที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและของประเทศ

5. ด้านเศรษฐกิจ จะต้องมุ่งลดรายจ่ายก่อนเป็นสำคัญ ไม่มุ่งแต่เพิ่มรายได้เพียงด้านเดียว และยึดหลักสามารถอยู่ได้ด้วยตนเอง

ในการนี้ ขออัญเชิญพระบรมราโชวาทของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ความตอนหนึ่งว่า

“การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น ต้องสร้างพื้นฐาน คือ ความพอมี พอกิน พอใช้ ของประชาชนส่วนใหญ่ เป็นเบื้องต้นก่อน โดยใช้วิธีการ และใช้อุปกรณ์ที่ประหยัดแต่ถูกต้องตามหลักวิชา เมื่อได้พื้นฐานมั่นคงพร้อมพอควร และปฏิบัติได้แล้ว จึงค่อยสร้าง ค่อยเสริมความเจริญ และฐานะเศรษฐกิจขั้นที่สูงขึ้น โดยลำดับต่อไปหากมุ่งแต่จะทุ่มเทสร้างความเจริญ ยกเศรษฐกิจขึ้นให้รวดเร็วแต่ประการเดียว โดยไม่ได้แผนปฏิบัติการสัมพันธ์ กับสภาวะของประเทศ และของประชาชน โดย สอดคล้องกัน ก็จะเกิดความไม่สมดุลในเรื่องต่างๆขึ้น ซึ่งอาจกลายเป็นความยุ่งยากล้มเหลวได้ในที่สุด”

เขียนโดยนายสุชาติ เลียงแสงทอง กงสุลใหญ่ ณ นครคุนหมิง

